

LINDEN ALS LEVENDE MONUMENTEN

Verrokenhof

Duitse gravure uit de 16de eeuw met vrolijk dansende dorpingen onder een bloeiende lindeboom met zijn honigzoete geur, toen nog de meest geliefde boom, ook in Vlaanderen.

't Lindeke

Langs de Pontstraat (gesneuveld)

De Lesborre

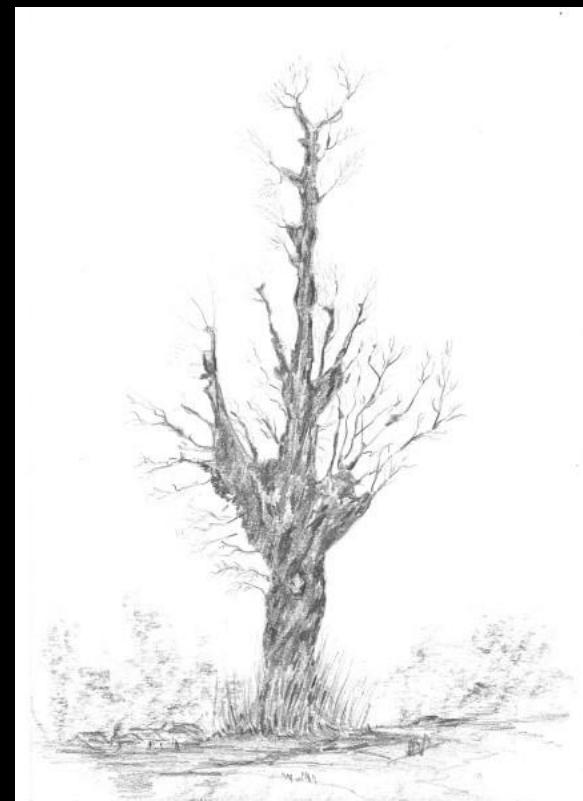

De Rode Haan

't Lindeke in zijn wintertenuue

Deze Hollandse linde (v. en m.) is reeds lang een uit de kluiten gegroeid lindeke. Met zekerheid werd hij aangeplant begin 1800 want op de Vandermaelenkaart uit 1851 komt deze "tilleuil" als merkteken voor. De oudste autochtone Nukerkenaren hebben de boom er altijd weten staan. Na al die jaren noemen wij hem nog steeds "het lindeke" ondanks zijn hoge leeftijd en zijn stoer uitzicht. Het is niet enkel een boom maar tevens een plaatsnaam, ja zelfs een groen monument, een kleine reus van 14 meter hoog en een buikje van 4 meter omtrek. Zuster Gula van de katholieke school begeleidde jarenlang haar leerlingen van school tot aan de linde. Daar scheidden de wegen want twee voetwegen kruisten mekaar. In omzeggens elke windrichting vertrok een wegje. Geen mens heeft tot heden de linde zijn geheimen kunnen ontfutselen. Teder en zacht zoals hij is heeft hij talrijke verliefde koppeltjes uit voorgaande generaties in zijn brede mantel van jonge groene fluwelen blaadjes omarmd. Geen woordje ging verloren, geen zoentje of smakje werd gehoord. En het onze-lieve-vrouwbeeldje daar boven tegen de dikke stam keek van uit het kapelletje liefelijk toe en wenste de jonge mensen veel geluk. Hoeveel kerkgangers op weg naar de dienst troffen mekaar hier 's zondags. Tijd dus om nieuwtjes door te geven. En dan: "Allé tot volgende week!" Maar menigmaal was 't lindeke ontroerd telkenmale hij de oude pastoor met grote schreden zag voorbijkomen, lichtjes voorovergebogen, Ons Here dragend, op weg naar een berechting. Zijn dienaar droeg een lantaarn en rinkelde de bel als ze een woning naderden.

Het was reeds lang gebruikelijk bij onze voorouders dat lindebomen werden geplant bij de boerderijen, op kruispunten van steen- en aardewegen, langs dreven, op dorpspleinen, aan een herberg (bij de staminee "In de sterre" "(Capellestraat stonden er zelfs 3 lindebomen). Het mocht al eens meer lukken dat we drie lindes bij mekaar zagen aanleunen. Eenvoudige huisjes stonden al eens in de schaduw van een lindeboom. Op vele plaatsen stond de veldkapel onder de beschermende kruin van een stoere linde. En in de hoek van menig

boomgaard waakte een linde. Veelal werd aan de boom een godsdienstig beeldje of kapelletje gehangen, toegewijd aan O.-L.-Vrouw. Soms werd aan de voet van de boom een kruisbeeld geplaatst. Al deze Vlaamse gebruiken stammen uit de tijd van onze Germaanse voorouders. Toen was de lindeboom toegewijd aan de godin Freia. En was zij niet “de godin der minne”? De mooie lindeboom bracht immers liefde, huwelijkstrouw en geluk in het huisgezin. Ook in de middeleeuwen speelde de linde een belangrijke rol in het volksleven en in de volksoverleveringen. De lindebouw was eertijds een heel geliefde boom die veel voorkomt in de Vlaamse Ardennen. In Nukerke kan je nog prachtige bomen zien, langs de Lesborre, de Pontstraat, de Ommegangstraat , het Zeitje ...

Ook in de middeleeuwen speelde de linde een belangrijke rol in het volksleven en in de volksoverleveringen. Helaas ons reusje is in de nacht van 8 juni 2019 bij een storm aan de voet afgeknakt. 't Lindeke kreeg pas in december 2018 van Minister-President Geert Bourgeois een voorlopige bescherming als monument. Sindsdien stond de boom onder bescherming van het “Agentschap Onroerend Erfgoed Vlaanderen”. Het typische aan de boom was dat hij gesnoeid was als etageboom, een silhouet dat niet veelvuldig in Vlaanderen voorkomt.

De linde aan de Lesborre in Nukerke

Artikel uit de Landschapskrant van september 2015 over solitaire bomen.

“Her en der in het landschap zie je solitaire bomen staan. Het zijn volwassen bomen die de ruimte hebben gekregen om zich te ontwikkelen. Ze staan vaak niet zonder reden op die specifieke plaats. Al vele eeuwen lang vervullen ze allerlei functies. Vaak worden ze aangeplant om de aandacht te trekken; bijvoorbeeld door hun omvang, vorm en kleur. Mooie voorbeelden hiervan kan je bewonderen in historische kasteelparken. Vrijheidsbomen, vredesbomen, herdenkingsbomen herinneren ons aan een historische gebeurtenis, terwijl gerechtsbomen en welkomstbomen ons wijzen op een bijzondere plaats. Soms kan een boom ook een historische eenheid vormen met een religieus bouwwerk. Denk maar aan de typische “kapelletjeslinde”, een vereringsboom voor een heidense vruchtbaarheidsgodin. En wist je dat bomen ook een kadastrale of administratieve grens kunnen markeren. Het zijn de zogenaamde grensbomen, hoekbomen, bakenbomen... Vaak krijgen deze bomen gaandeweg een bijkomende functie, zoals een ontmoetingsplaats, een oriëntatiepunt in het landschap. Soms zijn ze een stille getuige van een bepaalde snoeivorm die nu nog zelden wordt toegepast. Wil je weten of er bij jou in de buurt ook een bijzondere boom staat? Surf dan naar <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/ile/boom/zoeken>”

Fragment uit een potloodtekening 40/50.

Deze **Hollandse linde langs de Pontstraat** werd half april 2013 geveld. De jaarringen vertelden ons dat deze boom meer dan een eeuw geleden werd aangeplant. Zou hij aangeplant zijn in 1900 ter gelegenheid van de eeuwwisseling ? Tot 2011 geleden stond hier een boerderijtje met een kleine smidse tegen de westgevel (ik heb die nooit in werking gezien). Tot midden de jaren 50 was dit boerderijtje bewoond door Ysebaert, in de volksmond "shieke Nijs".

Ysebaert leefde van planten- en groenteteelt die hij verkocht op de naburige markten waar hij met paard en kar heen trok.

De Rode Haan aan Stampers in de Turkeyestraat.

We schrijven wel kapel want het gaat over meer dan een veldkapelletje. Dit bakstenen gebouwtje werd gebouwd in de tweede helft van de 19de eeuw op de hoek van de Wolfstraat en “Turkeyen”.

Ontstaan van de kapel.

Op de kaart van 1777 was het gehucht Turkeyen nog niet bewoond noch vermeld. In 1832 werd in Turkeyen een begin gemaakt met het bouwen van de stallingen van de boerderij die zal gebouwd worden voor rekening van de familie De Temmerman. Nu Turkije nr 10. Daar is de huidige eigenaar Georges De Smet geboren. In oorsprong een mooi bakstenen hof met strooien dak. Een wijde en hoge toegangspoort geeft toegang tot de grote binnenkoer. De bakstenen werden ter plaatse gebakken, dat zie je nog aan de uitgraving in een van de hokken. Wat niet voorzien was gebeurde op een dag; de boer kwam te overlijden en de boerin bleef alleen achter. Om het werk te verrichten moest de hulp ingeroepen worden van mansvolk, zeg maar knechten. Maar de boerin moet nogal een gierige pin zijn geweest. De knechten werden niet goed behandeld, slecht gevoed en onderbetaald. Het waren sukkelaars. In de jaren achttienhonderd was het de gewoonte dat mensen hun ongenoegen bekend maakten. De

ontevreden knechten klommen tijdens de vrije tijd in de bomen die ginds op de hoek stonden en begonnen te “scharminkelen”. Toen moesten daar op de hoek dus ook al bomen hebben gestaan aan een klein veldkapelletje. Zo’n actie bestond er in veel lawaai te maken met o.a. een hoorn, potten en ketels en een “klakkedjure” om de goegemeente op de hoogte te brengen van hun wantoestand. De boerin zat in de rats. Alles liep verkeerd op de binnenkoer. De

paarden trokken zich los en waren moeilijk in bedwang te houden. De eigenares zocht hulp in het veldkapelletje ginds op de hoek. Ja, toen verzette het geloof nog bergen ! Ze smeekte dagenlang Onze Lieve Heer : "Mijnheer en mijn God, wat moet ik doen om uit die ellende te geraken ? Help mij toch!". Haar Heer en Meester antwoordde: " Ga naar huis en geef uw werkvolk meer en beter eten!" Dat beloofde ze maar of de toestand verbeterde daar zijn we niet zo zeker van. Er hing wel nog onheil in de lucht. Op een dag stond de boerderij in licht laaie. Om die miserie nooit meer te moeten meemaken besliste de eigenares om deze kapel te bouwen. En ... zoals gebruikelijk zou een lindeboom de kapel behoeden tegen onheil. En een naam werd vlug gevonden. Blijkbaar kende men toen reeds het gezegde "*De rode haan laten kraaien of de rode haan op het dak zetten*" wat wil zeggen een huis in brand steken. Iedereen sprak voortaan van de "Kapel de Roden Haan". Een 60 cm groot houten gepolychromeerde madonna met kind op de arm prijkte op het altaar en houten engeltjes in sculptuur hingen aan de muur. In de jaren 70 werd de voorkant van de kapel van nieuw metselwerk voorzien. Pastoor Regibo, toen pastoor te Zulzeke, eens op bezoek in de buurt in de jaren 50 vond het een prachtig en waardevol beeld. Maar het was zodanig door houtworm aangetast dat het dringend aan restauratie toe was. Een antiquair uit Horebeke, dat moet een zekere Van Schorisse zijn geweest, kocht het toen op. Nu staat er een stenen beeld. Georges De Smet en Alix Callebaut zorgen al decennialang voor het onderhoud van de kapel. Rechtover de kapel staan twee huisjes. In een ervan, dat van op de hoek, was begin jaren 1900 bewoond door de 2 ongetrouwde zussen Van de Kerkhove, de jonge dochters Marie en Pauline. Marie werd zwanger en zette een zoon op de aarde. Die zoon is bruine pater geworden en heeft een groot deel van zijn leven in Belgisch Congo gemissionieerd. Eens op oudere leeftijd kwam pater Van de Kerkhove wonen in het huisje van zijn moeder en sleet er zijn laatste dagen in gezelschap van zijn gezellin. Zus Pauline is tijdens den oorlog door haar eigen Groendaler doodgebeten. Ja, dat alles gebeurde "aan stampers". Waar komt dat vandaan? Wel de arme stakkers hadden in de schrale negentiende eeuw geen geld om olie te kopen. Olie werd toen nog gebruikt voor de verlichting. Dus stampten die mensen het koolzaad tot olie d.m.v. een houten stamper en een stenen pot. Een karwei van lange duur.

Nog een verhaaltje. 't Gebeurde al eens dat een jonge man zijn lief ging zoeken in een gemeente in de buurt. Dat viel niet altijd in goede aarde en dat werd hem door beide kanten zelfs kwalijk genomen. De ene parochie liet verstaan dat die jonge man hun meisjes moest gerust laten en zijn eigen parochie vond dat die bewuste man in zijn omgeving moest op zoek gaan. Dus trof men maatregelen. De jonge man werd "op transveld gestoken". "Ge werd daarvoor aangekeken." Hij werd geplaagd en nageroepen. Men maakte hem het leven zuur. Ja, 't was een harde tijd voor onze voorouders. Ook een Nukerkse onderpastoor werd toen eens op transveld gezet. Op een keer kwam hij te voet van

Ronse. Jonge gasten riepen hem na en gooiden zelfs met brokken aarde naar hem. Reden: hij had iets op zijn kerfstok wat niet betaamde voor een priester.

Drie mooie lindebomen aan de hoeve Verroken langs het Zeitje

Veldkruis aan een lindeboom langs de Ninovestraat met hoek Oscar Delghuststraat in Ronse.